A Hostel Night - Piece

THE tower clock just struck twelve; the mercury lamp resums its duty after a short rest; the watch man puts off the unwomted verandah lights; the mess dog plays with its mate in the open air in front barking at times; the forbidden guest of the estate, the fox, begins its long laborious howling from some where near the play ground and Gurkha walks his midnight round along the hostel road, "fuck," "fuk," "fuck".

The queen of the night, sprays the milk of light from the dark blue sky and the twinkiing stars imitate the eyes of a coqnette, white the two - storied hoste building stands majestically like a citadel.

A natural Calm prevails inside the hostel campus. All the future architects of this country have forgotten themselves by drinking the wine of slumber The 'voracious reader' and the vivacious 'Youth of Farcokabad' are at rest. Neither the "moving statue" the "class jester is these. All have hurried themselves in the sweet nice beds and all have foregotten 'to-day'. A day will come when all will be silent for ever -- unlike this. The "rank-holder", :"the just-pass" and the "wash out" all will get the same post, then. But why fret about them, if today be sweet ? All the rooms remain closed. The bed room light feebly emits a colourful gleam in one or two, probably a trial for future. The dying "Agarbathi" emits its final smell in a few. Some snor- soundly and some roll in the beds. Some body begins to remember his favourite song. "Youth is full of pleasure" even in sleep. The orchestra of mosquitos has already begun the tune of "Rock n' Roll" and the multicoloured moths have begun their strip tease dance in the verandah roofs.

The eyes through which the mind looks in the world, are closed now leaving the body, the mind goes out, through closed imagination. Some dream of their family. One drams of his 'sweet lover' and other of his bitter 'good bye" and the third of his "nose cut", and in kindest cut of all. How many Romeos and how many Caesars, how many Shakespeares and how many Einsteins! All dead temporarily.

The wristwatch is kept on the table at reaching distance for seeing the time easly in the morning from the bed. The journals and the periodicals are on the table ; the Will's Packet is there with the match box, the dirty clothes are heaped in the bhasket and the bathing towel is dried on the chair. The sound of the alarm time piece breakes the calmness, to some extent. Some one coughs in the upstair and somebody in the cofner opens the door and walks slowly towards the toilet room in half sleep. How dull is the figure and house lonely he goes !

The wash basins and bath rooms are empty. The leaking taps make a very little noise. Nothing else !

And, it were evening? How many will be shaving, how many will be thinning their moustaches and how many will he preparing themselves to become an attention getter. All the bath rooms will he engaged and all of them will he singing messily. How many kinds of laughtes and discussions ! all gone now !

The mouth through which so many songs, so many wits and so many philosophic words came out is cumb now. The heart stealing Rosy smile which bring the suceptibles near and the observers dear is no longer there.

Like a water drop in the morning Rose, youth forgets this world and lies on the honey - seseting lap of the night guest, the sleep. The sea water may submerge the land, but sleep will be there. How much man kind owes to this magic of sleep !

The may flower trees in the front gently mone in the wind, the water in the near by river glitters in the moonlight; a young calf calls to her mother in the

SURESH BABU V. P., Final M. Sc. Maths

cowshed; the owl cries from some nearby tree and the cunning cat overturns the vessels in the mess in search of food or milk.

Nothing more ! No one and nothing ! Silence embraus emptiness ! let me no longer waste the night My beloved bed calls me and the wine too is ready.

"... .... when the shadow fall

Drink deep and seal thypassion with a kiss; Until to-morrow you need not recall, that there is any other world than this." Yes, I will not recall. How sweet is the life of youth in the Hostel, at night too ! □

A Roll of Honour

IT is not given to many to have the previlege of serving an institution for more than three decades and be able to leave it with nothing but pleasant memories and associations all around, Yet to this small group of men belong some of our eminent Professors, who joined the College around 1950, witnessed its small beginnings, lived through it's pains and pleasures and formerly took leave of us during 1982-83.

PROF. V. MUHAMED SAHIB, M. A., joined the service of the College as Lecturer in Arabic on 12-8-1948; in fact he was here before the College commenced work formally. On 24-11-1964 he was promoted to professorship; and on 2-9-1967, on the introduction of M. A. Course, he became First Grade Professor. Prof. Muhamed took up duties as Principal on 6-9-1979. He retired from service on 31-3-1983.

It may be said of Prof. V M that he has run the entire gamut of academic and administrative experience. The formal positions held by him were many. He served as a Member of the Farook College Managing Committee, and as the Correspondent of the College; as the Chairman of the University Board of Studies in Arabic; as the Secretary of the College Council; as the Vice President of the College Union, and in various capacities in other several other academic year.

Above all these, however, Prof. VM left his mark as a day scholar, an exemplary teacher, a respected theologian, and a social worker. A lovable person with great qualities, he has been the very model of calm strength and wisdom that shines through humility.

**

PROF. N. V. BEERAN SAHIB, M. A., M. Sc., was always at the service of the College whenever the need arose. When the institution was looking for a man of calibre to head of its Mathematics Department Beeran Sahib left his five year long service of Govt. Brennen College and joined Farook College as Professor of Mathematics on 14-7-1951. On the introduction of M. Sc. Course he was promoted on 1-6-1964 as First Grade Professor. From 1955 to 1957, at a crucial time, Prof. Beeran was prevailed upon to perform the duties of Principal as Professor-in-Charge. He was the Correspondent of Farook College for a few years from 1956. Prof. Beeran Sahib retired from service on superannuation on 9-11-1982.

Prof. Beeran was a very dynamic person, a rare combination of scholarship, dedication and relentless industry. A mathematician par excellence, he built up the Mathematics Department with great competence, and it produced great results. He did a great deal for the development of the College Library. He served also as a Member of the Farook College

Managng Committee. Whenever he worked he stoodi out with his sharpness of vision, his sense of purpose, his commitment to principles, all of which combined to lend him an aura also of strong will.

PROF. A. P. P. NAMBOODIRI, M. A., B. O. L., is another veteran who has left us. He entered the service of the College as Tutor in Malayalam on 14-7-1951 and was promoted as Lecturer on 1-8-1952 and as Professor on 1-4-1970. With his great literary talents he rendered invaluable service as a great academician and teacher. He was Head of the Department of Malayalam since 1-6-1973. Prof. A.P.P left the college on 21-12-1982 when he was deputed as Principal of V. T. Bhattathiripad College Srikrishnapuram

A profound scholar, gifted writer and reputed critic, Prof. A. P. P. 's genius crossed the bound of the campus. He served as Editor of the College Annual for many years, and was closely associated with several teachers' and students' activities. His mature wisdom, sobriety, discretion and sense of propriety made him as much valuable as endearing.

PROF. K. A. ALIKUNJI, M. A., joined the servi
on 15-7-1953 as Tutor in Arabic. Except for a
interval between 1958 and 1960. when he worked
Lecturer in Arabic at HKRH College Uthamapalayar
he has been serving this institution ever since. He wa
promoted on 5-8-1975 as Professor, and on 6-9-1979
First Grade Professor, and Headof the Department
Arabic. Prof. Alikunji retired on 31-3-1983.

During his career Prof. Alikunji was part ar
parcel of all worthwhile activities in the College. H
was a good organizer. Always giving of his bes
Alikunhi Sahib is ever irrepressibly energetic. A
N.C.C (Navy) Officer and in manifold areas of soci
work his services have been bountiful aswell
meritorious.

In the history of every institution, there comes
time when it chews the cud, as it were, and allows i
spirit to wander back in time. Then, almost inadve
tently it takes a roll call of honour of men who bui
up from more scratches the great institution. O
such occasions, whose memory should come rushin
to our mind, but of this galaxy of early stars on th
hillock !

— THE EDITORS

ENGLISH IN INDIA

ENGLISH is often described as a window on the outside world and as the language of world civilisation, serving as the gateway to twenteth century thought and culture. Universally popular by its richness, flexibility, elegance and dignity, it is the language of trade, industry, commerce, diplomacy and administration. It is a language rich in literature. About 64% of the world's knowledge is printed in English. It is the link language and a unifying factor between countries. The number of people speaking English is about 350 million which is next only to speakers of the Chinese language. F. G. French has observed; "A traveller who can speak English will find somebody, who can understand him wherever he may go: anyone who can read English can keep in touch with the whole world without leaving his own house" It is the language which opens to us prospects of employment at home and abroad, and offers means of cultural communication with other parts of the world.

In India, English is the 'lingua-franca.' It is the language of higher education, of public administration of law-courts and of commerce. English which was to continue as the official language upto Jan 26, 1965, will under the official Language Act of 1963, continue to be used even after that day in addition to Hindi. According to the "Times of India" report (4 July 1965) based on a paper by J. P. Naik, Secretary, Education Commission, the number of people knowing English in India is estimated as 11 milion, and it is probably the most important second language in India today. Our Government has made it a compulsory subject of study in India since it is the link language between the miltilingual states. The official language commission has remarked that "English is the key to the store-house of knowledge not yet available in the Indian languages and a window to the rapid progress of technology and scientific knowledge that is constantly taking place in the world.

During the pre-Independence period, English was the medium of instruction, first language, lingua franca and the queen of languages in the whole country. The well-experienced native English teachers of that era helped the students to speak "A class English"- and it was a passport for employment. After Independence, Some leaders argued for the retention of English in India. C. Raja Gopalachari said "We in our anger against the Laired against British people, should not throw away the baby (English) with the bath water (English people)." According to Pandit Nehru "150 years of intimate contact has made English an integral part of our education system and this cannot be changed without injury to the cause of education in India. Mahathma Gandhi wanted to uproot English From India and said"It is my considered opinion that English education, in the manner it has been given, has emasculated the English of educated Indians. It has put a severe strain upon the Indian students and made us imitators."

When the Indian Constitution was framed, it was unanimously decided to continue English as the official language of the country for 15 years. During this period the authorities made unsuccessful effort to

AHAMED NAYARKUZHI, II M. A. (English)

develop and replace Hindi instead of English. Later in 1963, the Parliament passed a bill according to which English was declared to be the Associate Official Language of India for an indefnite period.

After Independence, many leaders were against keeping English as the medium of instruction in India. The Education Commission headed by Dr Kothari recommended the regional larguage as the medium of nstruction from class I to class V, the study of two languages (regional language and English or Hindi) from class V to VII and 3 languages (regional language, English and Hindi) from class VIII to class X and any language of the student's choice at the higher levels for specialised study. Now in many states of India, the regional languages have been adopted as the official languages, and the study of English is nothing but a burden on the minds of students. According to the Education Commission, our scholars who are doing advanced work in the fields of science, medicine engineering etc, will be able to consult library books only by making English a "library language" in our country.

There are many factors responsible for the decline of English in India today. The unhygienic physical conditions of the school buildings and English class rooms, the insufficiency of good seating arrangements and circumstances to teach, the over - crowded heavy classes, the over - ambitious syllubus, the sub standard text books, the old examination methods, and the lack of time and well-trained teachers etc. were the reasons for the decline of English in India today. Without appreciation of the aims of teaching the language, the teacher would be like a sailor who is unaware of his dest nation and the student is like a rudderless vessel which may drift anywhere.

Ronald Mackin has summed up the position in these words : "The old fashioned type of benches and desks, which restrict movement ; the bad light ; the noise; from neighbouring classes, which may be separated from them by nothing more than a bamboo screen ; insufficient provision for their subject in the time-table, lack of aids of all kinds; interference from parents or a dominating conservative H.M.; and finally the written language and consquently seems to favour the grammar - grinder of the old school." Thus day by day the condition of English in India is deteriorating.

A few preventive measures could be taken agai[n] the decline of English in India. Some sort of inservi[ce] and refresher courses should be organised for teache[rs] of English, to keep them abreast of the knowledge [of] latest techniques of English teaching. Judicious[ly] selected text - books written according to grad[ed] syllabus and different types of audiovisual aids mus[t] be used for teaching. The examination system shou[ld] be improved. The class rooms must be well - furnishe[d,] lighted, ventilated and be away from the disturban[ce] of the neighbouring classes. Correction work and or[al] and written exercises during teaching should be [a] 'must'. Over crowded classes should be brought t[o] normal size. The teacher should be welltrained, earne[st] and dutiful in teaching and be capable of creating [a] good impression among the students.

If these measures are accepted, the teaching [of] Eng'ish in India will be a success and we can redee[m] English from being a passive language to the status [of] a 'living language'. By consistent efforts, the attac[k] on English should be resisted. We must try our be[st] to keep English as the "greatest gift of Golde[n] Saraswathi to India" as C. Raja Gopalachari onc[e] observed.

HIGHER EDUCATION IN INDIA

—A SYMPOSIUM

PARTICIPANTS

1. Shri. Murkot Ramunni
2. Shri. Chitran Namboodiripad
3. Shri. Thayat Sankaran
4. Prof. T. Abdulla
5. Prof. T. P. Mohamed Kunhi
6. Shri. E. S. M. Kabir

IT has become one of those doubtless cliches that higher education in our country is in a bad way. Ever since Independence, our national policy in education has been subject to changes and modifications, and experiments of all imaginable kinds. Various commissions, expert committees and study-groups, both at national and state levels, have probed into the question and made invaluable recommendations and suggestions aimed at improvement. But unfortunately enough, things do not seem to be moving just in the right way, and everything appears to be at a stand still. Our readers mighty, therefore. wonder why we chose such a familiar topic for a symposium of this kind. Why this flogging of the dead horse? Well, our answer is simple; those who worked in the kitchen cannot complain of heat. Those of us, who have been working in the educational kitchen for years now, cannot run away from the dust and heat of the educationol muddle today. The choice before us is not what is the best and the ideal that ought to be done, but, what can best be done, in the present circumstances. It was in this spirit that we approached this subject of higher education in our country. We thought it advisable to invite from people, some of whom had spent a life time on education in various capacities, their reactions to the present situation. Our questions and their responses are reproduced below for our readers to ponder over :

QUESTION 1: *In the present educational and administrative set-up in the State, do you think our educational institutions are able to attain their educational and cultural objectives?*

QUESTION 2: *In the wake of the Shift System do you think that standards of education at College level are going down? What suggestions would you offer to improve the present situation?*

MURKOT RAMUNNI,
I A F (Retd.), I A S (Retd.)

We are producing students, who have inadequate comprehension of English, who do not have sufficient knowledge of Malayalam and are unable to converse in Hindi . . .

OUR problem is to examine whether higher educational institutions have achieved their objectives. If they have not, what are the remedies?

In a state like Kerala, where education had already taken deep root even before independence, there has been proliferation of educational institutions, thereby diluting the standards. The increase in the numbers of those attempting higher education is mainly due to lack of employment to those who pass the S.S.L.C Examination. Everyone gets into a college because he has nothing else to do but continues his education whether he likes it or not, whether he is likely to make the grade or not. At the same time the percentages of passes are increased through moderation, due to external pressure.

This situation can only be saved with employment opportunities through industrialisation and diversification of education to technical training with job opportunities available, as they pass the S.S.L.C examination. However, this is a subject to be considered separately.

Our language policy and system of examinations contribute considerably to the lowering of standard of higher education We have very rightly implimented the three language formula, and introduced the mother tongue as the medium of instruction up to the S.S.L.C. standard. But the combined minimum at the S.S.L.C. examination for all the three languages has the unfortunate effect of the students not being competent in any of the three languages. We are producing students, who have inadequate comprehension of English, who do not have sufficient knowledge of Malayalam and are unable to converse in Hindi.

We have to have separate minimum for all the three languages as well as for all the other subjects. In the British days both English and Malayalam were given equal importance and minimum marks had to be obtained in both at the S.S.L.C. examination as well as the intermediate examination. This was applicable to all subjects. It is worth considering whether a higher minimum marks in English at the S.S.L.C. could be insisted on for joining colleges. A lower minimum may be considered sufficient for employment to which S.S.L.C. pass may be the qualification:

Another idea could also be considered to improve the situation. All candidates who have achieved a bare minimum in all the subjects and in the total, could be declared as having completed their S.S.L C. course and would be eligible for employment for which S.S.L.C. is the minimum qualification. Separate minimum marks should be decided for admission to University or technical institutions and for particular jobs. Today the Public Service Commission does not indicate requirement of any percentage of marks or class for any appointment except of teachers in Colleges. There is not even preference to candidates with higher classes. The result is that there is no incentive for obtaining higher class and marks at the University Examination.

So long as English is medium of instruction at the higher education level, English should be taught properly by experts at the school level. By not giving sufficient importance to the study and scientific teaching of English at the school level we are denying the student the opportunity of properly comprehending all that are being taught in the College. There has been a case of a student obtaining a first class while scoring only 2 marks in English. He will also join a college and one can imagine his level of comprehension of any subject taught in English. The student cannot be blamed. The fault is entirely in our system.

A well thought out reform in our examination system should be considered. A committe consisting of experienced teachers and thinkers may be constituted to go into all aspects of examination. Comments on the English question papers by a Prosessor of English of Farook College were an eye opener. Could students be allowed to use text books at the examination in certain subjects? Can central valuation be improved? Should there be essay type answers? All these and many more questions have to be answered.

Now to the worst aspect of our education system. Private colleges that take money for appointment of teachers and admission of students, are not in the least helping the cause of education or that of our future generations. The best candidates do not often get selected as teachers, as they cannot pay the heavy amount required. Giving communal preference in selecting teachers even though better qualified candidat

of other communities may be available is also affecting the quality of education. However much the socio-communal organisations may be trying to help their own community, they are not helping their future generations by denyiny the service of first rate teachers to their students in order to give employment to second rate teachers of their own community. For the sake of one man of their community, they are harming the future of a large number of students and the cause of education in general. This is really short sighted policy, selling teachership, and admissions to the highest bidders are nothing short of prostitution of education.

Parallel Colleges have come up as Arts students have been allowed to appear privately. Those who do not get admission in regular colleges due to low marks take admission in Parallel Colleges which have tutorial wings also. With no union activities to reduce the number of working days, these institutions are also the refuge of those who are likely to miss their classes in their colleges. Those that have laboratories are the haven for science students who find it difficult to get the practical in regular colleges. Attendence does not seem to be a problem with Parallel Colleges. Students who are on shift system in regular colleges could be seen attending tutorial classes of Parallel Colleges in addition Whatever the usefulness of these new types of institutions, the quality of education is being systematically diluted and eroded.

Can Open Universities be the answer in Kerala? Hundreds of Parallel Colleges will of course come up and education will become a business. But is it not a business even now in many cases? Whether Open Universities with a well planned and thought out examination system will be the solution to all our problems is a matter for consideration This should be placed before an expert committee who should go into this important sphere sans politics, sans religious caste or communal considerations. There should be open discussions on this question after giving full details of the functions of an Open University and studying the problems of such Universities elsewhere.

CHITRAN NAMBUDIRIPAD

I feel that there is nothing wrong in educational and administrative set up; what is wrong is the altitude and approach of a section of our leadership to their youth.

I The first question you have posed is whether in the present educational and administrative set-up in the State our educational institutions could achieve their educational and cultural objectives. In the rapidly changing times the objectives of higher education are undergoing profound changes. The traditional functions of teaching and imparting knowledge are no longer the only functions of college education. A modern university education should aim at seeking and cultivating new knowledge, helping the youth to develop their full potential, striving to promote equality and social justice by reducing social and cultural differences and providing society with men and women trained in science and technology.

If there are the broad educational and cultural objectives of our educational institutions, the question arises whether the present set-up is good enough to achieve them. After attainment of independenc there has been a rapid expansion in the field of higher education. There are about 100 universities in the country and over 1500 affiliated colleges. There are many pulls and forces operating in our national life. The field of higher education is dominated even to-day by antiquated ideas. There are, besides administrative bottlenecks. In many of our colleges most of the teachers teach mechanically. The intellectual level is, by and large low. The students have little intellectual background and are ill-prepared at the secondary level They face financial worries making concentration on academic work difficult. To crown them all the political parties in the state are not helpful in preserving what can be termed as 'academic peace.'

All these factors contribute to make the situation in the educational institutions really difficult. The educational and administrative set up is sound. The democratic functioning of the universities and the infrastructure are broadly favourable for the achievement of the objectives. The State administration by itself has rarely exceeded the limits of judicious interference in university and college administration.

But the political parties in our state and to a lesser extent in the whole of the country have failed to educate their young cadres to strive for detached but passionate intellectul and easthetic achievements. They have failed to realise that, unless our youth are encouraged in the pursuit of excellence, our democratic social order will be prejudicially affected.

I feel that there is nothing wrong in our educational and administrative set-up ; what is wrong is the attitude and approach of a section of our leadership to their youth.

II The second question that has been raised is whether standards of education at college level are going down as a result of the introduction of shift system and consequent problems. There has been a national hue and cry that our academic standards are falling. The critics are not clear in which areas this deterioration has occured; is it in the study of languages and huminities, or is it in the field of science. To me it appears that the criticism of a steep fall in standards is unfounded For one thing no attempt has been made either at the national or at the state level to measure standards of the present day students with those of the twenties or forties. Standard of English might have gone down for very obvious reasons,

but standards in the regional language and in the different faculties of science have been generally going up. There has been, of late a closer linkage between what is taught at college and the community life. The increase in the number of literary journals and consequent wider reading, the common use of the radio and in some places the T V., the utilisation of a wide range of electrical home appliances are a few of the factors linking instructional knowledge with practical life of our youth. The introduction of shift system has had no appreciable impact on our standards.

But I am of strong opinion that the content and quality of the present college education are inadequate for our present needs and future requirements Our standards certainly compare unfavourably with the standards in educationally advanced countries and the gap is widening fast. Therefore there is a poignant need to improve the standards at our college level.

It would be really difficult to suggest positive measures for achieving the above objective. Mention has been made in answer to the first question that the political leadership in the country has woefully yet to realize the importance of investment of resources in this field. A constant endeavour should be made to educate them on this aspect. Secondly university education should be recognised as one leading to the degree and post graduate and research studies. in our set-up now our Colleges are burdened with a sector of education which is essentially a part of secondary education. The predegree classes should be separated from the colleges and added on to toe secondary schools. This will have an immediate and brightening effect in degree and post-graduate education in the colleges. A third suggestion is to involve the teaching community in the preparation and curriculam as well as the selection of text books. And lastly I would suggest that students should be strongly disuaded from the enormous use of guides and notes. This could be done only if the teaching community realizes its key role in the system.

തായാട്ട് ശങ്കരൻ

കാഞ്ഞിരക്കുരു നട്ടുവളർത്തി അതിന്മേൽ മാമ്പഴം കായ്ച്ചില്ലെന്നു ആവലാതിപ്പെടാൻ, നട്ടുവളർത്തിയവർക്കധികാരമില്ല

ബഹുമാന്യസുഹൃത്തേ,

അയച്ച കത്തുകിട്ടി. നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തെക്കുറിച്ച് ആവർത്തിച്ചു ചർച്ചചെയ്യുന്നതു സ്വന്തം മനസ്സമാധാനത്തിന്നു കൊള്ളാം. മറ്റൊന്നും പ്രതീക്ഷിക്കാനില്ല എന്നാണ് എൻെറ അനുഭവം.

താങ്കളുടെ കത്തിൽരണ്ടു ചോദ്യങ്ങളാണ് ഉന്നയിച്ചിരി
ന്നത് (1) നമ്മുടെ സ്റ്റെയിററിലെ വിദ്യാഭ്യാസ പരവും ഭ
പരവുമായ ഇന്നത്തെ ഘടന നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടുതന്നെ വി
ഭ്യാസപരവും സാംസ്കാരികവുമായ ലക്ഷ്യം നേടാനൊക്കു
(2) ഷിഫ്ററ് സമ്പ്രദായവും അതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട പ്ര
ങ്ങളും വെച്ചു കൊണ്ടു് വിദ്യാഭ്യാസ നിലവാരം താഴോട്ടു
കുന്നില്ലേ? ഈ രണ്ടു ചോദ്യങ്ങളുടെയും അടിയിൽ പ്രവർ
ക്കുന്ന മാനസിക വ്യാപാരം, കഴിഞ്ഞ പത്തു പന്ത്രണ്ടുവർ
മുമ്പ് വരെ നമ്മുടെ കേരള വിദ്യാഭ്യാസം നല്ല നിലയി
പോയിരുന്നു വെന്നും പിന്നീടതു താഴോട്ടു പതിച്ചു വെ
ആണോ?

വിദ്യാഭ്യാസ പരവും സാംസ്കാരികവുമായ ലക്ഷ്യം
ടാനൊക്കുമോ എന്ന ആദ്യത്തെ ചോദ്യത്തിന്നു് ഒരു മറുചോ
ഉന്നയിക്കട്ടെ. വിദ്യാഭ്യാസ പരവും സാംസ്കാരികവുമ
ഈ കോളേജു വിദ്യാഭ്യാസം മുന്നിൽ വെച്ചിട്ടുള്ള ലക്ഷ്യമെ
ണ്? അതറിഞ്ഞു വേണമല്ലോ അത് നേടാനൊക്കുമോ എ
നിർണ്ണയിക്കാൻ. ഇന്ത്യൻ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൻെറലക്ഷ്യമാ
കോത്താരി കമീഷൻ നിർദ്ദേശിച്ചതു പ്രധാനമായും ന
ലക്ഷ്യങ്ങളാണ് :

1 രാജ്യത്തിൻെറ ഉല്പാദന ക്ഷമത വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും ഭ
കാര്യത്തിൽ സ്വയം പര്യാപ്തതകൈവരുത്തുകയും ചെയ്യു
2 സാമൂഹ്യവും ദേശീയവുമായ ഉദ്ഗ്രഥനം സാധിക്കുക
3 ശാസ്ത്രബോധത്തിൻെറ അടിസ്ഥാനത്തിൽ സമുദായ
ത്തിൻെറ വീക്ഷണത്തെ ആധുനിക വൽകരിക്കുക.
4 സാമൂഹ്യവും ധാർമ്മികവും ആത്മീയവുമായ മൂല്യങ്ങ
വളർത്തുക.

ഈ നാലു ലക്ഷ്യങ്ങളും തന്നെയാണോ താങ്കളുടെ കത്ത
സൂചിപ്പിക്കുന്ന ലക്ഷ്യം? എങ്കിൽ ഇതൊന്നും തന്നെ ഒരു
ളേജിലെയും ഒരു സ്റ്റെയിററിലെയും വിദ്യാഭ്യാസത്തെ മുൻ
ത്തി നേടിയെടുക്കുക സാദ്ധ്യമല്ല; ഈ ലക്ഷ്യം സാധിക്കാ
ഉദ്യമത്തിൽ നിന്നു ഒരു കോളേജും ഒരു സ്റ്റെയിററും മാററി
ത്താനും സാദ്ധ്യമല്ല. നമ്മുടെ പങ്ക് നാം വഹിക്കുന്നു

ഫാറൂഖ് കോളേജ് ഉൾപ്പെടെ കോഴിക്കോട്ടെ കോ
കൾ ഉല്പാദന ക്ഷമത വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിന്നും ഭക്ഷ്യ സ്വയം
ര്യപ്തത നേടുന്നതിന്നും എന്തെല്ലാം ചെയ്തു വെന്നും ആ ലക്ഷ
സാധിക്കുന്നതിന്ന് എന്തെല്ലാം പ്രതിബന്ധങ്ങൾ നേരിടേ
വന്നു വെന്നും പുറത്തുള്ള എന്നേപ്പോലുള്ളവർക്ക് അറിയി
ഞാൻ കോളേജ് അദ്ധ്യാപകനായിരുന്ന കാലത്ത് അ
ഇത്തരം ഒരു ഉദ്യമവും നടത്തിയതായും അറിയില്ല. ഒ
ത്തെ ലക്ഷ്യത്തെ സംബന്ധിച്ച് എൻെറ അറിവതാണ്.
പരവും ജാതീയവും.പ്രാദേശികവുമായ ബോധത്തിന്നു
സാമൂഹ്യവും ദേശീയവുമായ ബോധം വളർത്തുന്നതിൽ
എന്തെല്ലാം ചെയ്തു? ഓരോ മതത്തിന്നും ഓരോ ജാതിക്കും ഓ
രാഷ്ട്രീയസംഘടന, ഓരോ തൊഴിലാളി– വിദ്യാർത്ഥിസ
ടന എന്നിടത്താണ് രാജ്യം എത്തിചേർന്നത്. വിദ്യാ
ങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുന്നതുപോലും വിദ്യാഭ്യാസപരമായ ആ
ത്തെ മുൻനിർത്തിയല്ല. പലതരം കോഴ്സുകൾ ആരം
ന്നത് അതതു വിഷയം പഠിച്ചവരെ രാജ്യത്തിനു ആ
മുണ്ട് എന്നതു കൊണ്ടുമല്ല. ഈ രണ്ടാമത്തെ ലക്ഷ്യത്തി
കാര്യത്തിലും നാം പരാജയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ശ്രമിച്ചു പ
യപ്പെട്ടുവെന്നല്ല, ശ്രമിക്കയേ ഉണ്ടായില്ല എന്നതാണ് സ
നമ്മുടെ പരിശ്രമം മുഴുക്കെ മത, ജാതി, പ്രാദേശിക വി

യതയെ ഉറപ്പിക്കുന്നതിന്നും വളർത്തുന്നതിന്നുമാണ് ചിലവഴിച്ചത്. ശാസ്ത്രബോധത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ സമൂഹബോധത്തെ ആധുനിക വത്കരിക്കുക എന്ന മൂന്നാമത്തെ ലക്ഷ്യമോ? മത നവോത്ഥാനത്തിന്റെ പേരിൽ നടന്ന ആചാര നവോത്ഥാനവും അതിന്റെ ജീർണ്ണിച്ച ദ്രവിച്ചചോയ പാരമ്പര്യത്തിന്ന ഇന്ന ലഭിക്കുന്ന പുന: പ്രതിഷ്ഠയും ഇതിന്നുള്ള ഉത്തരം നല്കുന്നു.

ധാർമ്മിക, സദാചാര, ആത്മീയ മൂല്യങ്ങൾ നേടിക്കൊടുക്കുന്നതിൽ ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ നേട്ടമാണ് നാലാമത്തേത്.

അഫിലിയററ് ചെയ്ത കോളേജുകളിൽ കോഴ്സുകൾ തുടങ്ങുന്നതിനെ മുൻനിർത്തി കേരള സർവ്വകലാശാലയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട പത്രത്തിൽ വന്ന വാർത്തകൾ നാലാമത്തെ ചോദ്യത്തിന്നുത്തരമാവുന്നില്ലേ? കോളേജിൽ പ്രവേശനം കിട്ടാൻ കുട്ടി കൈക്കൂലി കൊടുക്കണം, ജോലി കിട്ടാൻ അദ്ധ്യാപകൻ കൈക്കൂലി കൊടുക്കണം, കോഴ്സ് തുടങ്ങികിട്ടാൻ സർവ്വകലാശാലാ തലത്തിലും — ഗവമ്മേണ്ട് തലത്തിലും ഇരട്ടകൈക്കൂലി കൊടുക്കണം, അതു കഴിഞ്ഞു പ്രൊഫഷണൽ കോളേജിൽ ചേരാൻ കൈക്കൂലി കൊടുക്കണം അതിന്നാവശ്യമായ കള്ള സർട്ടിഫിക്കററ് ഉണ്ടാക്കിക്കിട്ടാൻ കൈക്കൂലി കൊടുക്കണം. നാം കാണുന്ന 'ധാർമ്മികവും ആത്മീയവുമായ മൂല്യത്തകർച്ച' ഇൻക്വിലാബ് വിളിക്കുന്ന കുട്ടിയുടെ ചുരുട്ടിയ മുഷ്ടിയാണ്. അവനാണ് ശരി; അവനെഎതിർക്കുന്നവരല്ല. കാഞ്ഞിരക്കുരു നട്ടുവളർത്തി അതിന്മേൽ മാമ്പഴം കായ്ചില്ലെന്നു ആവലാതിപ്പെടാൻ നട്ടുവളർത്തിയവർക്കധികാരമില്ല.

ഈ ലക്ഷ്യങ്ങളൊന്നുമല്ല നിങ്ങളുടെ ചോദ്യത്തിലുന്നയിക്കുന്ന ലക്ഷ്യമെങ്കിൽ അതെന്താണ്? പരീക്ഷയിൽ മാർക്കുകിട്ടി പാസാവുകയെന്ന ലക്ഷ്യമാണോ? നമ്മുടെ പ്രൊഫഷണൽ കോളേജിലാണല്ലോ മികച്ച കുട്ടികൾ എത്തിച്ചേരുന്നത്. മുമ്പൊക്കെ 60 ഉം 70 ഉം മാർക്കായിരുന്നു അവിടെ. ഇന്നു 94--99% ക്കാരാണ് അതുവെച്ചുകൊണ്ട്, പരീക്ഷാലക്ഷ്യം വെച്ചുകൊണ്ടുള്ള വിദ്യാഭ്യാസനിലവാരം തകർന്നെന്നു പറയാമോ?

ഇനി താങ്കളുടെ രണ്ടാമത്തെ ചോദ്യം. ഷിഫ്ററ് സമ്പ്രദായം കോളേജിൽ കയറി വന്നതെങ്ങനെ എന്നാലോചിക്കാതെ അതിന്റെ നന്മ തിന്മകളെ വിലയിരുത്താൻ പററുമോ? പണ്ടൊക്കെ ഉയർന്ന വിഭാഗക്കാർ മാത്രമേ കോളേജിൽ ചേരുള്ളൂ. ദരിദ്രവിഭാഗം കൊടുത്തിരുന്ന നികുതി ചിലവഴിച്ച് സമ്പന്നവിഭാഗത്തിന്റെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് എല്ലാ സൗകര്യങ്ങളും ചെയ്തുകൊടുത്തു. വിശാലമായ കളിസ്ഥലങ്ങൾ, ക്ലാസ്സുമുറികൾ, ഉപകരണങ്ങൾ; എല്ലാമുണ്ടായിരുന്നു. പിന്നീട് ദരിദ്രവിഭാഗവും കോളേജിലേക്കു കടന്നുവന്നു. അവർക്കും അതേ സൗകര്യങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തികൊടുക്കാൻ സമൂഹനേതൃത്വം സന്നദ്ധമല്ല. കളിസ്ഥലത്തിന്റെ വിസ്തീർണ്ണം കുറഞ്ഞു. ക്ലാസ്സുമുറികളിൽ സ്ഥലസൗകര്യം കുറഞ്ഞു; ലാബൊറട്ടറിയിൽ ഉപകരണങ്ങൾ കുറഞ്ഞു; അദ്ധ്യാപകവിദ്യാർത്ഥി അനുപാതം കുറഞ്ഞു. പഠിപ്പിച്ചിരുന്ന സമയം കുറഞ്ഞു. എന്നിട്ടും പ്രശ്നം പരിഹരിക്കാതെ വന്നപ്പോൾ ഷിഫ്ററ് സമ്പ്രദായം വന്നു. ഇതിന്റെയെല്ലാം ഫലം കുട്ടികളുടെ കായികവും മാനസികവും ബുദ്ധിപരവുമായ വളർച്ചയെ ബാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇതിന്നു പരിഹാരം, പണ്ടു സമ്പന്നവർഗ്ഗത്തിന്നു ലഭിച്ച വിദ്യാഭ്യാസ സൗകര്യങ്ങൾ ഇവർക്കും നല്കുക എന്നതാണ്, ഇവരെ വിദ്യാലയത്തിന്നു പുറത്തുനിർത്തുക എന്നതല്ല. അങ്ങിനെ നല്കിക്കൊണ്ട് ഷിഫ്ററ് നിർത്തുന്നതിനെ അനുകൂലിക്കാത്തവരാരും ഉണ്ടാവില്ല. അതല്ലാതെ ഇവരെ പുറംതള്ളി ഉപരിവർഗ്ഗം പണ്ടനുഭവിച്ച സൗകര്യങ്ങൾ പുനഃസ്ഥാപിക്കാമെന്നാണ് മനസ്സിലിരിപ്പെങ്കിൽ അതു നടപ്പുള്ള കാര്യമല്ല.

എസ്സ്. എസ്സ്. എൽ. സി. പാസ്സായ എല്ലാവരെയും കോളേജിലേക്കു കടത്തേണമോ? വേണമെന്നില്ല. പക്ഷെ അവർക്കു കടന്നു ചെല്ലാൻ മററു തുറകൾ കാട്ടി കൊടുത്തുകൊണ്ട് അങ്ങോട്ട് ആകർഷിക്കുകയാണ് പരിഹാരം. മാർക്ക് ഉയർത്തിവെച്ചുകൊണ്ടു പ്രവേശനം നിയന്ത്രിക്കുന്നതു പരിഹാരമല്ല. നാം റിസർവേഷൻ തത്വം അംഗീകരിച്ചത്, എല്ലാരംഗത്തിലും മത്സരിച്ചു ജയിക്കാൻ വിടുന്നത് സാമൂഹ്യനീതിക്കു ചേർന്നതല്ല എന്നു മനസ്സിലാക്കിയിട്ടാണ്. അതേ കാരണംകൊണ്ടാണ് ഉയർന്ന മാർക്ക് മാനദണ്ഡമാക്കിവെച്ചു കോളേജിന്റെ വാതിലടച്ചു കുറേ കുട്ടികളെ പുറത്തു നിർത്തുന്നതും ശരിയല്ല എന്നു പറയുന്നത്. മെഡിക്കൽ--എഞ്ചിനിയറിങ്ങ് കോളേജിൽ മാർക്ക് ഉയർത്തിയതു കൊണ്ട് എന്തു നേടി എന്നു അന്വേഷിക്കുന്നതു നന്നു്.

ഇന്നത്തെ സാഹചര്യത്തിൽ ഒരു കാര്യം ചെയ്യാം. പ്രി–ഡിഗ്രിക്ലാസുകൾ കോളേജിൽ നിന്നടർത്തി ഹൈസ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഭാഗമാക്കാം. കോത്താരി കമിഷന്റെ ശുപാർശ അതാണ് എങ്കിൽ ട്രാൻസ്പോർട്ട് സമരത്തിൽ നിന്നും കോളേജുകളിലെ തിക്കുതിരക്കുകളിൽ നിന്നും ഒട്ടൊക്കെ രക്ഷപ്പെടാം. ഹൈസ്കൂൾ എണ്ണത്തിലധികമുള്ളതു കൊണ്ട് വലിയ തിരക്കും സമ്മർദ്ദവും ഉണ്ടാവില്ല. മററു ചില മെച്ചങ്ങളും അതുകൊണ്ടുണ്ട്.

എന്റെ ഈ ചിതറിയ ചിന്തകൾ താങ്കളെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുമോ എന്നു് നിശ്ചയമില്ല. എങ്കിലും ഈ ചിന്തകൾ താങ്കളുമായി പങ്കിടുന്നതിനു സന്ദർഭം കിട്ടിയെന്നതിൽ എനിക്കു സന്തോഷമുണ്ട്.

പ്രൊഫ: ടി. അബ്ദുള്ള

പ്രാപ്തരായ അദ്ധ്യാപകരും, പഠിപ്പിൽ താൽപര്യമുള്ള അദ്ധ്യേതാക്കളും, പാർട്ടികൾക്കതീതമായി, തൃപ്തരായി ജോലിചെയ്യുന്ന അദ്ധ്യാപകേതരജീവനക്കാരും ഉൾക്കൊണ്ടതായിരിക്കണം ഒരു കലാലയസമൂഹം.

വിദ്യാഭ്യാസം ഇന്നു് വെറുമൊരു അഭ്യാസമായി മാറിയിരിക്കയാണ്. വിദ്യയൊഴിച്ചുള്ള അഭ്യാസം; പലപ്പോഴും ആഭാസകരമായ അഭ്യാസം. ഈ അഭ്യാസപ്രകടനത്തിന്നായി രാഷ്ട്രം ഒരുപാട് കാശ് ചെലവാക്കുന്നു. പലരുടെയും സമയവും പാഴാകുന്നു. ആരും ഒരു മുടക്ക് മടക്കപ്പരിശോധന (Cost Benefit Analysis) നടത്താത്തത്കൊണ്ടു മാനസികസമ്മർദ്ദം കൂടാതെ കഴിയുന്നു.

വിദ്യാഭ്യാസ വിചക്ഷണന്മാർ പല പരിഷ്കാരങ്ങളും ഇടക്കിടെ കുട്ടികളുടെയും അദ്ധ്യാപകരുടേയും മേൽ അടിച്ചേ

ല്പിക്കുന്നു. അതും വളരെ ആവേശത്തോടെ നമ്മുടെ യുവതലമുറ മററു രാഷ്ട്രങ്ങളിലെ അവരുടെ കൂട്ടുകാരെക്കാൾ ഒട്ടും മോശമാവാൻ പാടില്ലെന്ന വിചാരത്തോടെ. പക്ഷെ ഈ ആവേശവും വിചാരവുമെല്ലാം ചാപ്പിള്ളകളായി അവശേഷിക്കുന്നു. കാരണം വിദ്യയഭ്യസിക്കേണ്ടുന്ന വിദ്യാർത്ഥികൾ വിദ്യാലയങ്ങളിൽ അടങ്ങിയിരിക്കാൻ തയാറല്ല. അവർ അവരുടെ വിലപിടിച്ച സമയം തെരുവീഥികളിൽ ചെലവാക്കുന്നു. അതും നശീകരണ പ്രവർത്തനങ്ങളിലും സംഘട്ടനങ്ങളിലും അസഭ്യങ്ങൾ വിളിച്ചു കൂകുന്നതിലും. ഇതിൽ നിന്നും അവരെ പിന്തിരിക്കാനാരുമില്ല. ആർക്കും ധൈര്യവും തന്റേടവുമില്ല, ഇന്നത്തെ ഭരണകർത്താവ് ഇന്നലത്തെ സമര നേതാവായിരുന്നു. അവൻ ഭരണത്തിലേറിയത് കമിഞ്ഞിരുന്നു പഠിച്ചിട്ടല്ല മറിച്ച് ബസ്സിന്ന് കല്ലെറിഞ്ഞിട്ട്, ടയർ കത്തി കീറിയിട്ട്, കലാലയം കത്തിപ്പൊളിച്ചിട്ട്, അദ്ധ്യാപകനെ ഘെരാവോ ചെയ്തിട്ട്, എല്ലാ നിയമങ്ങളേയും ഭഞ്ജിച്ചിട്ട്, ആരെയും അനുസരിക്കാഞ്ഞിട്ട്! ഈ രഹസ്യം എല്ലാവർക്കുമറിയാം. ജീവിതത്തിൽ വിജയം വരിക്കാനുള്ള കുറുക്ക് വഴി ഇതാണ്. പാതിരവരെ കണ്ണുവട്ടമിട്ട്, അനുസരണയോടെ നല്ല പിള്ളയായി പഠിപ്പിൽ മാത്രം ശ്രദ്ധിച്ചിട്ട് കിട്ടാവുന്നതെന്ത്? ഇനി റാങ്ക് പോലും നേടാൻ വഴികളെത്രയുണ്ട്. എന്തിന് മുഷിഞ്ഞിരിക്കണം, അനുസരിക്കണം, പാവമായി ജീവിക്കണം? സമരം, വിപ്ലവം, നശീകരണം — ഇവയിലാണ് വീര്യം അല്ലാത്തവ വിരസം.

കുട്ടികൾക്കു മാത്രമല്ല ഇന്നു് ഈ വീക്ഷണം. രക്ഷിതാക്കളുംഈ വഴിക്ക് തന്നെ ചിന്തിക്കുന്നു—മാത്രമോ ഇവിടെ എല്ലാവരും രാഷ്ട്രീയക്കാരല്ലേ. അല്ലാത്ത രക്ഷിതാവില്ല. അദ്ധ്യാപകരുമില്ല. ഈ ചുററുപാടിൽ എന്തു ചെയ്യണമെന്നറിയാതെ ശുദ്ധാത്മാക്കളായ അല്പം ചില അദ്ധ്യാപകരും വിദ്യാഭ്യാസവിദഗ്ധരും കുഴങ്ങുന്നു. അവരുടെ വാക്കുകൾ ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടുന്നില്ല. കലാലയത്തിനകത്തും പുറത്തുമെല്ലാം വാഴുന്നത് രാഷ്ട്രീയക്കാരൻ. അവൻ അനുസരിക്കപ്പെടുന്നു, ബഹുമാനിക്കപ്പെടുന്നു.

കലാലയങ്ങളിൽ ആകെയുള്ള പഠനദിവസങ്ങളുടെ പാതിപോലും പഠനം നടക്കുന്നില്ല. ഹാജർ വേണ്ട, പരീക്ഷ വേണ്ട, ശാസിക്കരുത്, ചോദ്യം ചെയ്യരുത് വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ഹിതത്തിനൊത്ത് നീങ്ങിക്കോളൂ. എങ്കിൽ ശാന്തമായി ജോലിസ്ഥിരതനേടി വേതനം പററാം. സ്വൈരമായി ജീവിതം നയിക്കാം. ഇല്ലെങ്കിൽ അപകടമാണ്. ഇതാണ് നമ്മുടെ ഇന്നത്തെ കലാലയാന്തരീക്ഷമെന്നത് ഏവർക്കുമറിയാം.

ഈ ചുററുപാട് വെച്ചുകൊണ്ട് കലാലയങ്ങളിൽ നിന്നും വിദ്യയോ സംസ്ക്കാരമോ നേടിയെടുക്കാൻ കഴിയുമെന്ന് കരുതുന്നത് മൌഢ്യമാണ്. കലാലയത്തിൽ പ്രവേശനം നേടും മുമ്പ് വല്ലതും കൈവശമുണ്ടെങ്കിൽ അത് നഷ്ടപ്പെടാതിരിക്കാൻ ശ്രദ്ധിക്കുക. അതും ഈ കലുഷിതാന്തരീക്ഷത്തിൽ ഒരുപക്ഷെ അതൊരു നല്ല പരീക്ഷണമായിരിക്കും. പരിചയമായിരിക്കും. ഉള്ളതു് നഷ്ടപ്പെടാതെ രക്ഷപ്പെട്ടാൽ അത് വമ്പിച്ച നേട്ടവുമായിരിക്കും.

ഇന്നത്തെ അന്തരീക്ഷത്തിൽ വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്ത് പരിഷ്ക്കാരം വരുത്താൻ മെനക്കെടുന്നത് ആശാസ്യമാണെന്ന് തോന്നുന്നില്ല. കാരണം സിലബസ്സോ പരീക്ഷയോ നിലവാരമോ ഒന്നും ആർക്കും പ്രശ്നമല്ല. യൂനിയൻ പ്രവർത്തനങ്ങൾ, തെരഞ്ഞെടുപ്പ്, അധികാരം നേടിയെടുക്കൽ പ്രശ്നങ്ങളുണ്ടാക്കി സമരം സംഘടിപ്പിച്ച് പാർട്ടി സംപുഷ്ടമാക്കൽ തുടങ്ങിയവയാണ് വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ലക്ഷ്യം—ഫീസ് കൂട്ടരുത്, ശിക്ഷ നല്കരുത്, സൌജന്യ ബസ്‌യാത്ര, സൌജന്യ വിദ്യാഭ്യാസം. സൌജന്യ കള്ള സർട്ടിഫിക്കററ് ആവാമെങ്കിൽ അത് അങ്ങിനെ പോകുന്നു വിദ്യാഭ്യാസ ലക്ഷ്യങ്ങൾ.

ഗവർമ്മേണ്ട് ഇവയ്ക്കൊന്നും എതിർ നില്ക്കുകയില്ല. സൌജന്യങ്ങളുടെ പട്ടിക എത്ര സാമ്പത്തിക വിഷമതകളുണ്ടെങ്കിലും അനർഹമായ്പോലും കൂടിവരുന്നു. പരീക്ഷകൾ ഇല്ലാതാകുന്നു. എല്ലാവർക്കും പഠനസൗകര്യം നല്ലത്തന്നെ. പക്ഷെ മാർക്കു് പ്രശ്നമാവരുത്. ഗ്രൂപ്പ്സിസ്റ്റം, കമ്പാർട്ട്മെണ്ടൽ സിസ്റ്റം—ഷിഫ്ററ്സിസ്റ്റം. അങ്ങിനെ കലാലയങ്ങളെ കലാപശാലകളാക്കാൻ പററുന്ന എല്ലാ ഏർപ്പാടുകളും ഗവർമ്മേണ്ട് തന്നെ ചെയ്തുകൊടുക്കുന്നു.

തെററിന്ന് ശിക്ഷ പാടില്ല. ആരെയും പരാജയപ്പെടുത്തനും പാടില്ല. എങ്കിൽ എല്ലാ രാഷ്ട്രീയപാർട്ടികളും ഒററക്കെട്ടായി സമരരംഗത്തുണ്ടാവും. അദ്ധ്യാപകൻ ഒററപ്പെടും. തന്നിമിത്തം എല്ലാവരും ഒഴുക്കിനനുസൃതമായി നീന്തുന്നു. ജോലി എത്ര എളുപ്പം. എന്തൊരു സുഖം.

പക്ഷെ സമൂഹത്തിലെ ഒരു ന്യൂനപക്ഷം ഈ അവസ്ഥയിൽ അതൃപ്തരായുണ്ട്. അവർ ഒരു മെസിയയുടെ ആഗമനം കാത്തിരിക്കുകയാണ്. ശുഭാപ്തിവിശ്വാസികൾക്ക് അങ്ങിനെയുണ്ടാകുമെന്നാശിക്കാം. അപ്പോൾ വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്ത് മാററങ്ങളും തിരുത്തലുകളും വേണ്ടതാണ്. കാരണം നല്ല വിദ്യാഭ്യാസത്തിലൂടെ മാത്രമേ നല്ല ജനതതിയെ വാർത്തെടുക്കാനാവൂ അവരിൽ നിന്നു മാത്രമേ നല്ല നേതൃത്വവും പ്രതീക്ഷിക്കേണ്ടൂ.

ബാലവാടി മുതൽ സർവ്വകലാശാലാ വിദ്യാഭ്യാസംവരെ ഒരു ഏകീകൃത വിദ്യാഭ്യാസ പദ്ധതി വാസ്തവത്തിൽ ഉരുത്തിരിയേണ്ടതുണ്ട്. ദ്രുതശാസ്ത്രഗതിയിൽ പുരോഗമിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ശാസ്ത്രസാങ്കേതിക വിജ്ഞാനങ്ങൾ ഉൾക്കൊണ്ടു കൊള്ളുന്ന ഒരു പാഠ പദ്ധതിയും നാം ആവിഷ്ക്കരിക്കേണ്ടതുണ്ടു്. അറിവ് നേടുക എന്നതിനപ്പുറം ഒരു ലക്ഷ്യവും ഒരു വിദ്യാർത്ഥിക്ക് അവന്റെ വിദ്യാഭ്യാസ ജീവിത കാലത്ത് ഉണ്ടാവാനും പാടില്ല. ഇത് സാദ്ധ്യമാവേണമെങ്കിൽ രാഷ്ട്രീയം കലാലയത്തിന് പുറത്താവണം. പ്രാപ്തരായ അദ്ധ്യാപകരും പഠിപ്പിൽ താല്പര്യമുള്ള അദ്ധ്യേതാക്കളും പാർട്ടികൾക്കതീതമായി തൃപ്തരായി ജോലിചെയ്യുന്ന അദ്ധ്യാപകേതര ജീവനക്കാരും ഉൾക്കൊണ്ടതായിരിക്കണം കലാലയസമൂഹം. കലാലയങ്ങളാകട്ടെ എല്ലാ പാഠ സൗകര്യങ്ങളുമൊത്തുമാകണം. ആയിരം വിദ്യാർത്ഥികളിൽ കവിയാതെ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ എണ്ണം ഓരോ കലാലയവും നിജപ്പെടുത്തുകയും വേണം. സർവ്വകലാശാലാ വിദ്യാഭ്യാസം നിശ്ചിതയോഗ്യതയുള്ളവർക്ക് മാത്രം പരിമിതപ്പെടുത്തുകയും വേണം ഷിഫ്ററ് ഒഴിവാക്കുകയും വേണം.

[illegible]ി. പി. മുഹമ്മദ് കുഞ്ഞി

എല്ലാവർക്കും അവസരസമത്വം നൽകിക്കൊണ്ട് ബുദ്ധിപരമായ അർഹതയുടെ മാനദണ്ഡത്തിൽ മാത്രം കോളേജ് പ്രവേശനത്തെ പരിമിതപ്പെടുത്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അനഭിലഷണീയമായ ഷിഫ്‌റ്റ് സമ്പ്രദായം ഒഴിവാക്കണമെങ്കിൽ കോളേജ് പ്രവേശനത്തിൽ നിയന്ത്രണം അനിവാര്യമാണ്.

വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ വിദ്യാഭ്യാസപരവും സാംസ്‌ക്കാരികവുമായ പൊതുലക്ഷ്യങ്ങളുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ കേരളത്തിലെ ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസമേഖലയിൽ വ്യാപകമായി നടപ്പിലാക്കിക്കഴിഞ്ഞ ഷിഫ്‌റ്റു സമ്പ്രദായത്തെ വിലയിരുത്തിക്കൊണ്ട് ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസപ്രക്രിയയെ പൊതുവെ മെച്ചപ്പെടുത്തുവാൻ സഹായിക്കുമെന്ന് തോന്നുന്ന അഭിപ്രായപ്രകടനങ്ങളാണല്ലോ ഈ ചർച്ചയിൽ ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളത്

വിദ്യാഭ്യാസത്തിലെ ജനാധിപത്യവൽക്കരണത്തെക്കുറിച്ചുള്ള തെററായ സങ്കൽപമാണ് ഉന്നതവിദ്യാസമേഖലയിൽ അടുത്തകാലത്ത് ഏററവുമധികം പരിക്കുകൾ അടിച്ചേൽപിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഈ തെററായ സങ്കല്പത്തിന്റെ വികൃതസൃഷ്ടികളിലൊന്നാണ് ഷിഫ്‌റ്റ് സമ്പ്രദായത്തിൽ കൂടി ''വണ്ണം'' (Quality) അവഗണിച്ചുകൊണ്ട് ''എണ്ണം'' (Quantity) വർദ്ധിപ്പിക്കുവാനുള്ള നമ്മുടെ തെററായ തീരുമാനം. ''സാമൂഹ്യമായ ആവശ്യം'' (Social necessity) എന്ന ഓമനപ്പേർ നല്കിക്കൊണ്ട് നാം നടപ്പിലാക്കിയ ഷിഫ്‌റ്റ് സമ്പ്രദായം നമ്മുടെ ഉന്നത വിദ്യാലയങ്ങളുടെ ''നിറവും മണവും'' വികലമാക്കിയിരിക്കുകയാണ്. ''ചെറുതാണ് സുന്ദരം'' എന്ന സങ്കല്പം ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസമേഖലയിൽ ഒരു അടിസ്ഥാനഘടകമായി നാം അംഗീകരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസത്തിലെ ജനാധിപത്യവൽക്കരണം ലക്ഷ്യം വെക്കേണ്ടതു് അവസരസമത്വമാണ്; ''അലവലാതി''കളുടെ തള്ളിക്കേററമല്ല. ഒരേസമയം പാവങ്ങളുടെ വോട്ടും പണക്കാരുടെ പണവും ലക്ഷ്യംവെച്ചുകൊണ്ട് പാവങ്ങളെ പണക്കാരിൽ നിന്നും പണക്കാരെ പാവങ്ങളിൽ നിന്നും സംരക്ഷിക്കാമെന്ന പൊള്ള വാഗ്ദാനം നൽകുന്ന, സമൂഹത്തിലെ ഇത്തിക്കണ്ണികളെ വാർത്തുവിടുന്ന ഫാക്ടറികളല്ല ഉന്നതവിദ്യാലയങ്ങൾ. തിരഞ്ഞെടുപ്പിലെ വിജയപരാജയങ്ങളേക്കാൾ തലമുറകൾക്ക് ഭാവവും രൂപവും നൽകുന്ന ഉന്നതനേതൃത്വത്തിന്ന് പരിശീലനം നല്കുന്ന പ്രക്രിയയായും കൂടി ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസത്തെ വിഭാവനം ചെയ്യുന്ന മാററമാണ്, ജനാധിപത്യവൽക്കരണത്തിൽകൂടി നാം ലക്ഷ്യം വെക്കേണ്ടത്.

എസ്. എസ്. എൽ. സി. പരീക്ഷയിൽ 210 മാർക്ക് കിട്ടുന്നവരെല്ലാം ''കോളേജു പ്രവേശനത്തിന്ന് അർഹർ'' എന്ന മുദ്രനീതീകരിക്കത്തക്കതല്ല. കോളേജു പ്രവേശനത്തിന്ന് സർവ്വകലാശാല നിശ്ചയിക്കുന്ന മാർക്കുകളോ പ്രവേശന പരീക്ഷ പാസ്സാകണമെന്ന നിബന്ധനയോ അനിവാര്യമാണെന്നു തോന്നുന്നു. യൂനിവേർസിററി വിദ്യാഭ്യാസം ബിരുദങ്ങൾ നൽകുമ്പോൾ ഏതാനും ഉറപ്പുകൾ നൽകിയേ തീരൂ. പ്രാഥമികമായ ആവശ്യങ്ങളുടെ സമ്മർദ്ദം കാരണം സ്വാഭിമാനം ഉപേക്ഷിച്ചു ജീവിക്കേണ്ടി വരുന്ന ഉന്നത ബിരുദധാരികളിൽ നിന്ന് സമൂഹത്തിന്ന് ഒന്നും പ്രതീക്ഷിക്കുവാൻ വയ്യ. ഒരു സ്വതന്ത്രരാഷ്ട്രത്തിൽ രാഷ്ട്രപുനർ നിർമ്മാണത്തിലും സാംസ്കാരിക വിപ്ലവത്തിലും നിർണ്ണായകമായ പങ്കും നേതൃത്വവും പ്രതീക്ഷിക്കേണ്ട ബുദ്ധിജീവികൾ അപ്പത്തിന്നു വേണ്ടിയും ഉടുതുണിക്കു വേണ്ടിയും സ്വാഭിമാനവും വ്യക്തിത്വവും പണയപ്പെടുത്തേണ്ടിവരുന്ന ഇന്നത്തെ സാഹചര്യങ്ങൾ മാറേണമെങ്കിൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്ന് പ്രത്യേകിച്ച് ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്ന് മുതലിറക്കുന്ന നിക്ഷേപം നഷ്ടക്കച്ചവടമായി തീരുന്ന അവസ്ഥ മാറേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്ന് നാം നിക്ഷേപിക്കുന്ന ഭാരിച്ചതുക ലാഭകരമാക്കി മാറേറണമെങ്കിൽ ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസത്തെക്കുറിച്ചു അടുത്ത കാലത്തുണ്ടായ പുതിയ സങ്കൽപങ്ങളെ ഒരു പുനരാലോചനക്കു വിധേയമാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എസ്. എസ്. എൽ. സി. പാസ്സാകുന്ന കുട്ടികൾക്കെല്ലാം ഉപരിവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്ന് സൗകര്യം ചെയ്തു കൊടുക്കുക എന്നതു് സർക്കാറിന്റെ ഒരു സാമൂഹ്യബാദ്ധ്യതയാണെന്ന സങ്കൽപം പുനപ്പരിശോധിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എല്ലാവർക്കും അവസരസമത്വം നൽകിക്കൊണ്ട് ബുദ്ധിപരമായ അർഹതയുടെ മാനദണ്ഡത്തിൽ മാത്രം കോളേജു പ്രവേശനത്തെ പരിമിതപ്പെടുത്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അനഭിലഷണീയമായ ഷിഫ്‌റ്റു സമ്പ്രദായം ഒഴിവാക്കേണമെങ്കിൽ കോളേജു പ്രവേശനത്തിൽ നിയന്ത്രണം അനിവാര്യമാണ്.

ഇ. എസ്. എം. കബീർ

ഇങ്ങനെ എല്ലാനിലസ്സും ലക്ഷ്യബോധം എന്തെന്നറിയാതെ ധാർമ്മികാസ്ഥിരത ബാധിച്ചു മറുമരുന്നില്ലാത്തജ്വരമായി വിദ്യാർത്ഥിയും അവനെ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന സ്ഥാപനങ്ങളും മാറിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇവിടെ അടിയന്തിരനടപടി പരിഹാരമല്ല–പ്രായോഗികാവിഷ്കരണത്തിലുള്ള ത്യാഗസന്നദ്ധതയാണ്.

ഇന്നു് കലാലയ വിദ്യാഭ്യാസം സർവ്വസാധാരണമാണ്. വിദ്യാർത്ഥിലോകം സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥിതിയുടെ അവിഭാജ്യഘടകമായിരിക്കുന്നു. സന്തോഷഭരിതരായി കലാലയകാമ്പസ്സുകളിൽ എത്തുന്ന വിദ്യാർത്ഥി പ്രശ്നങ്ങളുടെ നടുവിലേക്ക് എടുത്തെറിയപ്പെടുകയാണ്. വിദ്യാർത്ഥികൾ അള്ളംമുള്ളമായി നടക്കുന്നവരാണെന്ന നാടൻ സങ്കല്പം അവരെ സമൂഹത്തിന്റെ മററൊരു തട്ടിലേക്കു മാററി പ്രതിഷ്ഠിക്കാൻ ഇടയാക്കി. തലമുറകൾ തമ്മിലുള്ള അന്തരം (generation gap) ശാസ്ത്രസാങ്കേതിക രംഗത്ത് ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ദൈനംദിന വളർച്ചക്കും പരിവർത്തനങ്ങൾക്കും അനുസൃതമായി മാററിമറിയ്ക്കാൻ കഴി

യാതെ സമൂഹമനസ്സാക്ഷി കഴിഞ്ഞ നൂററാണ്ടിലേക്ക് തിരിഞ്ഞുനോക്കി തരിച്ചുനില്ക്കുന്നതുപോലെ. ഇത്തരം സാഹചര്യങ്ങളെ അവഗണിച്ചുകൊണ്ടുള്ള പ്രശ്നപരിഹാരം ഏതായാലും പൂർണ്ണതയിലേക്കുള്ള മാർഗ്ഗമല്ല.

ഇന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസമേഖല നമ്മുടെ രാഷ്ട്രീയ സങ്കല്പങ്ങൾക്കനുയോജ്യമാക്കാൻ പര്യാപ്തമാണോ? മൂല്യങ്ങളും തത്വസംഹിതകളും മൂടൽമഞ്ഞിനകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നെഴുതിയാൽ അസത്യമാകുമെന്നു പ്രതീക്ഷയില്ല. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനലക്ഷ്യം വെറും ഉദ്യോഗലബ്ധിക്കുള്ള ഉപായമായി തരംതാണിരിക്കുന്നു. ഉദ്യോഗലബ്ധി തത്വാധിഷ്ഠിതമാണെങ്കിലും അതു മാത്രമായി സങ്കുചിതമാകുന്നതാണ് അനഭിലഷണീയം. വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തും സാംസ്കാരികരംഗത്തും ഉള്ള ഉന്നതി സമൂഹത്തിന്റെതന്നെ നിർമ്മലമായ നിലനില്പിന്റെ അനിവാര്യതയിലേക്കാണ് വിരൽ ചൂണ്ടുന്നതു്. സമൂഹവും താനും വിഭിന്നമാണെന്ന ബോധം വളർന്നുവരികയാണ്. ശരിയായ ഉദ്ദേശ്യശുദ്ധിയുണ്ടെങ്കിൽ വിദ്യാർത്ഥി സംഘടനകൾ സമൂഹത്തിനു മാർഗ്ഗദർശകമാകും. എന്നാൽ പിന്നോക്കമുന്നോക്കതരം തിരിവുകൾ സാമൂഹ്യരംഗത്തെപ്പോലെ ഈ രംഗത്തും തുടർന്നുവരുന്നുവെന്നത് പലപ്പോഴും അസുഖകരങ്ങളായ അന്തരീക്ഷം വിളിച്ചുവരുത്തുകയാണ്. വിദ്യാർത്ഥി സമൂഹത്തിന്റെ അടർത്താനാവാത്ത കണ്ണിയാണെന്ന അവബോധം മനസ്സിന്റെ ഉള്ളറയിലേയ്ക്കു് വേരോടാനുള്ള ക്ഷമയും സൗമനസ്യവും ഒപ്പം വിദ്യാഭ്യാസചിന്തകന്മാർ നടത്തണം.

അടുത്തകാലത്ത് വർദ്ധിച്ചു വരുന്ന കോളേജ് പ്രവേശന രംഗത്തെ 'തള്ളൽ' ഒഴിവാക്കാൻ ഏർപ്പെടുത്തിയ പദ്ധതിയാണല്ലോ 'ഷിഫ്ററ്' സമ്പ്രദായം കൊണ്ടുദ്ദേശിക്കുന്നതു്. പുതിയ ഏതു സമ്പ്രദായവും ആരംഭിക്കുമ്പോൾ കുറെ പ്രശ്നങ്ങളും പ്രയാസങ്ങളും ഉണ്ടാകുക സ്വാഭാവികമാണ്. ഒന്നുമില്ല എന്നു പറയുന്നതു് കണ്ണടച്ചിരുട്ടാക്കുന്നതിനു തുല്യവുമാണ്. പരിഹരിക്കാൻ അടിയന്തിരമായ ശ്രമങ്ങളില്ലായെന്നതു് ഗൗരവാർഹമാണ്. അതുപോലെ നിലവാര തകർച്ച ഒരു പരിധി വരെ ഉണ്ടായതിനു കാരണം അടിസ്ഥാന പരമാണ്. ഓൾപ്രമോഷന്റെ ഒഴുക്കിൽ പെട്ടു് പരീക്ഷയുടെ കടമ്പകൾ അനായാസേന കടക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥി പത്താം തരത്തിൽ എത്തുമ്പോൾ തന്നെ ആലസ്യത്തിന്റെ ദാസ്യ[illegible] ചെയ്യുന്നവനായി തീരുന്നു. ഈ സാഹചര്യത്തിലാണ് നി[illegible] വാര തകർച്ച നിരന്തരമായ അനുഭവത്തിലൂടെ യാഥാർത്ഥ്യ[illegible]ക്കിയ വിദ്യാർത്ഥി എസ്. എസ്. എൽ. സി. പൊതു പ[illegible]ക്ഷഎഴുതുന്നതു്. കുറെശതമാനം നിലനിർത്താനും 'തമ്പ[illegible]ഭേദം' എന്ന ചൊല്ലു് പ്രാവർത്തികമാക്കാനും, പരിക്ഷാബോ[illegible]ഡ് ചിലതൊക്കെ ഒപ്പിക്കുന്നു. ഇവിടെയാണ് ഉന്നത വി[illegible]ഭ്യാസത്തിന്റെ പ്രസക്തി. കോളേജ് പ്രവേശനരംഗത്ത് [illegible] കെട്ടാൻ മാത്രം പര്യാപ്തമാണ് ഷിഫ്ററ്. ദ്വിവത്സര പ്ര[illegible] ഡിഗ്രി പരീക്ഷയുടെ ഇംഗ്ലീഷ് പേപ്പർ വാല്യുവേഷന [illegible]ഷം നന്നായി പഠിപ്പിക്കുന്ന ഒരദ്ധ്യാപകൻ ആത്മാർത്ഥമ[illegible] നെടുവീർപ്പിട്ടു "രണ്ടു ശതമാനം ജയിക്കാനില്ല...."

ഇവിടെ അടിയന്തിര ശ്രദ്ധ പതിയേണ്ട പരമ പ്ര[illegible]മായ വസ്തുതകൾ ഒളിഞ്ഞു കിടക്കുന്നു. കൂട്ടത്തിൽ വിഷമത[illegible] നിരവധിയാണ്. യാത്രാപ്രശ്നം, അക്കമഡേഷൻ, സ്കൂ[illegible]ന്റെ അപര്യാപ്തത, പ്രാക്ടിക്കൽ സൗകര്യങ്ങളുടെ കുറവു് [illegible] യെല്ലാം കീറാമുട്ടികളാണ്. ശാശ്വതമായ പരിഹാരം സ[illegible] മെടുക്കുന്നതാണെങ്കിലും സമയ ബന്ധിത പരിപാടിസ്കൂ[illegible]രം തന്നെ ആയുധം എന്ന നില അനുവദിക്കാവുന്നതല്ല. [illegible] കളിൽ നിലവിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസ ഉപദേശക സമിതി[illegible] കാര്യക്ഷമമാകണം. അവരുടെ നിർദ്ദേശങ്ങൾക്ക് ഗവ[illegible]മെൻറ് ചെവികൊടുക്കണം. അതുപോലെ മാർക്കു്ലിസ്[illegible] മററും ഗാനത്തിനൊത്ത നൃത്തം പോലെ ചവിട്ടാൻ സർവ്വക[illegible] ശാലാധികൃതർ മുന്നോട്ടുവന്നതു് നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസ മേ[illegible]യെ പിടിച്ചുലച്ചിരിക്കയാണ്. ഇങ്ങനെ എല്ലാ നില[illegible] ലക്ഷ്യബോധം എന്തെന്നറിയാത്ത ധാർമ്മികാസ്ഥിരത ബ[illegible]ച്ച മറുമരുന്നില്ലാത്ത ജ്വരമായി വിദ്യാർത്ഥിയും അവരെ [illegible] ക്കൊള്ളുന്ന സ്ഥാപനങ്ങളും മാറിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇവ[illegible] അടിയന്തിര നിയമനടപടി പരിഹാരമല്ല— പ്രായോഗിക[illegible]ഷ്ക്കരണത്തിലുള്ള ത്യാഗസന്നദ്ധതയാണാവശ്യം. ഗ്രാ[illegible]ഷനും പോസ്റ്റുഗ്രാജ്വേഷനും വിദ്യാർത്ഥിയെ രാഷ്ട്രപുനർ[illegible]മ്മാണ പ്രക്രിയയിൽ പൗരബോധമുള്ളവനാക്കുന്നു. ഈ സ[illegible] ചര്യത്തിൽ വിദ്യാർത്ഥിയുടെ പങ്ക് അപ്രധാനമല്ല. [illegible]യത്നവും, ചിട്ടയായ പന്ഥാവും ഒരുക്കി സുരക്ഷിതത്വ [illegible]ധം വളർത്തുകയാണ് ഇതിന്റെ ആവശ്യം.

HOW SHARP ARE YOU?

Here is a quiz with a difference. All the answers are very simple, but they will show how simple, you are too; if you answer them too quickly.

QUESTIONS :

1. How many birthdays does a person have?
2. Some months have 31 days; some have 30 days; how many of them have 28 days?
3. Take two apples from three apples. How many do you have?
4. If you had only one match and walked into a dark room in which there were a candle, an oil lamp and a stove, which would you light first?
5. How far can a dog run into a wood?
6. Haw many lines are thereon one side of a gramophone record?
7. A butcher is 6 feet 3 inches tall. What does he weigh?
8. What will you get from a box-office?
9. what was the Presidents' name in 1980?
10. A Shepherd drove ten sheep with a dog. How many feet were on the ground?

ANSWERS

1. Only one; the rest of them are all anniversaries.
2. All of them. Every month has atleast 28 days.
3. You have 2 apples (Bet you said one, but you were not asked how many you have left)
4 You would have light to the match first.
5. One half way. After that the dog is running out of the woods.
6 A single line (which is going round and round)
7. Meat, of Course.
8. Tickets.
9. If you said Neelam Sanjeev Reddy you are wrong It was Zail Singh, same as it is now (our presiedni handn't changed his name.)
10. Just two feet, the shepherd,s. Sheep have hooves and the dog has paws.

If you did not do very well in this silly dilly quiz don't think yourself too silly. Try it on your firends and you will probably find that they do not do better than you did. Then you won't feel so silly.

P. MOHAMMED NIZAR

HOW TO BUILD CHARACTER

"If wealth is lost nothing is lost,
If health is lost something is lost,
If character is lost everything is lost"
goes a proverb.

Character is the noblest response to a stimulus in which the entire personality of man is involved to make one choice of the many alternatives offered by a situation. Personal life to be successful, requiers an interrogation of emotions and formation of firm will-power which play important roles in building up the character. We ought to know the different temperaments and dispositions which should be exploited to form habits which are ultimately the warp and woof of character. Character is the consequence of the development of psychological, physical, biological and social forces which include influences arising from the family, school and other agencies.

Biological Basis of Good Conduct

Character building is not a question relating to merely mind and soul. It requires full co-operation of body and mind. More mental growth without the full development of body and senses is an abnormal development not conductive to the full blooming of the personality of man. The behaviour of a human being to a large extent depends upon his biological heritage. A child that comes out into the light of new life has receptor and effector organs and an integrating system without which the child cannot react to any stimulus from outside. The child has certain number of physical needs which compel the child to get things to satisfy it which are the basis of all learning an growth in the child.

Glands play an important role in the growth o behaviour patterns. Their normal working help bot mental and physical growth of the body. Any defec in the working of these glands seriously affects th growth and behaviour of man.

Environment

Environment is the outside world consisting o physical surroundings, family, social organisation, th political administration and the educational institution that come in contact with the child.

Changes in environment show wonderful change in acquisition of knowledge and development o behaviour. Children reared in Faster homes, in Reman homes show marked difference. The experiences o early infancy leave lasting impressions on the indivi dual's personality. The attitudes and motives commu nicated to the child by the mother in connection wit the practices employed, will determine child's chara cter. Therefore, if the child is made to feel secur in the home it becomes a well adjusted adult.

The Real Basis of Ideal Character

An ideal character has four characteristics: Vi ality, Courage, Sensitiveness and Intelligence.

Vitality is a physiological quality which promote interest in the outside world. Many bad qualities ar found with vitality and many of the best qualities ar found in the absence of vitality. Still it is the mos desirable quality in young people. But vitality is onl a condition of the body indirectly helping the buildin up of good character.

Courage is a complex moral quality of good unde standing, cool temperament and a drive of extra ordinary impulsiveness infusing faith in his instrument of action, instilling confidence in the self, callin fourth his entire personality into action. Courag when directed inwardly tends to self-control and self denial with the prospect of a richer life and a greate fulfilment. It is courage in this positive form that i one of the major ingredients in a perfect character.

Sensitiveness is a sort of corrective of mere cour age, which acts upon ignorance.

JAMAL ABDUL NAZER, II B. Com.

Seeking approbation of society is the right sort of sitiveness, but it belongs to the lowest class of easure a man seeks. Higher than this, is the pleasure f sympathy We go still higher, when our sympathy evoked not only by concrete instances within our e sight or hearing but by abstract narration distant ories of cruely and harassment.

Intelligence plays an important part in giving the orrect picture, in which how we are to behave. Knowledge and aptitude for knowledge is the basic plank in oral character. The exercise of intelligence is shown reasoning, based on the knowledge of facts. Mere store of knowledge without the practice of reasoning proves useless. Intelligence proves to be strongest when it is sharpened by curiosity and strengthened by the store of knowledge, kept alive by its application.

Thus character is the fundamental basis on which we should build our personality. We must exploit the native urges in us and harness them into our service of building personality, for we shall have to forgo immediate pleasure which require a strong belief in the fulfilment of our expectations undergoing a course of suffering and sacrifice.

in memorium

PROF. A. K. ABDUL MAJEED

Born on 4-6-1929, Prof. Majeed was almost 54 at the time of his demise: joined Farook College as Demonstrator in Physics, 1951; promoted as Additional Lecturer in Physics, 1954; went on study leave for M. Sc. Course, Aligarh Muslim University, 1955-57; promoted as Professor Grade II, 1970; as Head of the Dept. of Physics, 1975; as Professor Grade I, 1979; expired on 27-5-1983, of heart failure, at Trichur; Prof. Majeed had 30 years, service at Farook College; he was to have retired in June 1984.

Gentleness filled Prof. Majeed full, and poured out like a soft silken garb. It as much adorned him as was part of his nature. Light of tread and soft-spoken, he could never be seen haroh or angry. Prof. Majeed was part of his surroundings; he mixed easily with them. So much so, indeed, that this demise can never be fully believed by us.

He mingled freely with people. Always cheerful, a man of regular habits and systematic work, Prof. Majeed predictably set the new post-graduate department of physics on a firm footing. He was the very model of dutifulness. As the Treasurer of the Rauzatabad Islamic Study Circle, Prof. AKA Majeed had been so thoroughly to all the demands of that capacity that his sudden absence strikes his associates like a blindness.

Like one's own heart that is unnoticed but very much there, Prof. Majeed became one with his acquaintances. Because he was so unobtrusive. And so gentle. ❋

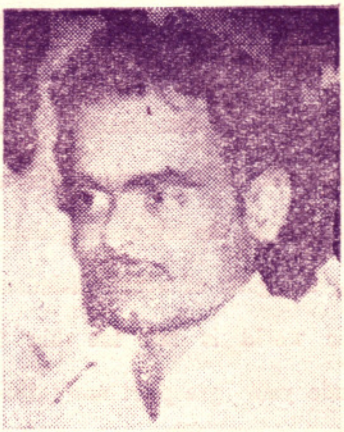

PROF BABU PAUL

Born 30-6-1938; Took M. A. in English from University of Kerala, 1962; Served as Lecturer and Head of the Dept. of English at Mar Athanasius College, of Engineering, Kothamangalam, 12-8-62 to 1-7-65; Joined Farook College as Lecturer in English, 26-7-'65; Took M. Phil. on deputation, 1977-78 in First Class, First Rank from University of Calicut; Promoted professor Grade II, 5-9-77; Entered on long leave to take teaching assignment at Nigeria, 1-12-1979. Leave was to expire on 31-5-1983; Passed away while returning, 15-4 1983 – Age 44 years, 9 months; Survived by mother, wife and a son.

For Prof. Babu Paul it was the journey's end: the final return. It was more than three years since that great teacher left for Nigeria; he was to have rejoined our English Department on 1st June. His demise took away teacher without an equal, a discerning lover of literature, a good friend, and a lovable man. There was much greater potential in Babu than was ever utilized. Those promises could not blossom before the great magician – teacher laid down his mantle.

As the generation of leaves, they say, so is that of men, Prof. Babu Paul is no more. A life-time of great teaching, playing, acting, fun and frolic, has suddenly come to an end. In this dark hour, our hearts go out to the members of the bereaved family. We share their sorrow which is too deep for tears. ❋

— THE EDITORS

Putting the Records Straight

Some writers, it would seem, take great pleasure in misrepresenting eminent men and their deeds in their writings. The glories of Islam and the towering personality of its last prophet are blackened and be littled by some of the well known English writers; foremost among them is Francis Bacon.

In one of his essays entitled 'On Unity of Religion' Bacon tries to propagate the 'cliche' that Islam is spread through out the world by war and blood-shed. While discussing the means to pressure unity he writes "But we may not take up the third sword which is Mohomed's sword or like one to it that in to propagate religion by wars, or by sanguinary persecutions to force conscience"

This 'charge' if it is not imlentionally designed to malign and degrade the prophet, ts made due to ignorance of Islamic teachings, the life of the prophet and political conditions of the Hen Arab society. A glimpse of the marvellous life history of the venerable prophet of Islam retutes this baselers accusation.

Prophet Mohammed (peace be on him) appeared in the deserts of Arabia with his mission at a time known in history as "The Age of Parknes". The immediate task before him was to civilize a qiarrelsome, blood thirsty tribe through islamic teachings. Their moral standard had deteriorated even to the level of burying their female child alive Though the Prophet was rejected and persecuted in the early phases of his venture, soon could win a cansiderable number of people to the faith of islam Within an amazingly short period in the history of the world he could mould the best civilization the world had witnessed.

This was achieved not with the sharp edges of the sword as Bacon wrote, but by the sharper edgss of convincing arguments in the form of the noblest preepts brought to life by proetice.

It is true that the Prophet and his followers took up the sword; but it was for self-defence and not for religious propogation. While the prophet was in Mecca, he as will as his followers were so persecuted that they had to flee from their home town to Madina. The people of Madina were considerate; they saw the greatnen of the ideology preached by the prophet and they welcomed him. they honoured him, loved him and made him their leader His enemies in Mecca became apprehensive, and they wanted to wipe out the early muslims from the face of the earth. They had a big compaign for this purpose. This time the prophet and his followers, instead of running away to a more distant city, decided to meet them. They were only one third the enemy in number. But their faith that god is with them helped them to seore a magnificent victory over the aggnessors, which would be remembered by all the lovers of truth until the end of the world. That Battle at Badar was the sight between Truth and false hood and Truth had won. Since then muslims had to sight for defending their life and faith.

The most noteworlhy of all these episodic events took place seven years later 'Badrs' when the prophet and his followers marched into their native city mecca, triumphantly without blood shed; because the meecam had breached a former treaty with him. How the peopl of mecca feared that the prophet would settle old score for the atrocities that had been inflicted upon him an his followers. But to the surprise of all the great Pro phet torgare all. He also declared that neither he no his fellowers would take back their own houses tha

MOIDU K. K. II M. A. English

had been wrongly occupied by enemies. History fai to present another such instance of general pardon fo all enemies. There is no parallel to tne generous an mereiful treatment accorded to a conquered nation o oppressers. When the oppressed became conqueror Yet Franci's Bacon Says 'Mohomet' adopted 'Saongu onary persecutions to force conseiences' The Ho Qur-an explicitly proclaims "There is no compulsio in veligion: Truth stands out clear from error".

It goes without saying that Islam is a religion th stands for universal brother head and eternal peac Muslims strongly believe that all human beings are t progeny of Adam and Eue and born not as sinners b as pure and free beings. The prophet preached and pr ctised equality among all human beings irrespective

Farook Coll

caste, country or colour. He said: "The best among you are these who have the most exellent of morals' this sounds the death knell to all notions of superiority based on cast system or heriditary distinction it is a fact that all these noble ideals acted as under currents for the later Renaissance and reformation in Europe and even fired the French revolution Roussean's famous slogan "man is born free but every where he is in claims" is the mere duplication of caliph umer's (Prophet's dearest deciple) words "All are born treemen then why are you trying to keep them as slaves?"

Knowing that it is a hard task to deal with the various facets of the prophets marvellous personality I only quote prof. Krishna Rao who puts it succinctly in his enlightning book 'prophet Mohammed;' "The personality of prophet Mohammed! To understand it fully is impossible! I could find out only a glimpse of it Howmany wonderful facet! How dramatic! Mohommed the commander! the soldier! the ruler! the deplomat! He was indeed a great hero who had shone in all these fields".

Yet Francis Bacon, again tries to debase the Prophet's character in another of his essay entitled On Boldness'; he depicts the prophet in this essay as ill keeper of promise and compares him to quack doctors and callous polilions who promi ing miracles remain unabashed when they fail to perform them. Bacon narrater an utterly fals story about the prophet as calling a hill to come near him and when failed in this went to the hill saying "If the hill will not come to Mohamet Mohamet will go to the hill".

This 'famous' quotation acquired wider currency and almost became an every day phrase to denote an an unfaithful promise and shameless callousness after failing to perform it. Thus Bacon cunningly directs his barbed Sullies against the noble Prophet of Islam whenever he gets a chance and laughs at his expense.

But history has recorded in golden letters that Prophet Mohammed (Peace be on him) long before he got his Prophethood, had been given the soubriquet 'Al-Ameen', 'the trust worthy' by the people of Mecca. He got this title because of his spotless character, Outstanding honesty and proverbial truth fulness.

Many of the modern writers also followed Bacon's example in misrepresenting Muslims. In 'Murder in the Cathedral', a modern drama by T. S. Eliot, one comes across lines like :

> Go seek alliance with the heathen saracen,
> To share his filthy rites, and try to snatch
> forgetfulness in his libidnous courts ....

Though Eliot can escape by saying that these lines are uttered by a prejudiced priest, a character in the drama, the idea propagated by this Christian Chauvanist surpasses the slander of Bacon against Islam. Even the editor Nevil Coghill,, in his edition of 'Murder in the Cathedral' writes: the priest may be excused for not knowing very much about the religion of Islam, which has no filthy rites, and is indeed an asectic, worrier religious, and shares the old testment scriptures with Christianity. Saracens were followers of Prophet, and were forbiden wine. Libidinous Courts is therefore another glander on them."

Infact Islam is the only religion that opposed idol worship and filthy rites. It is strictly a religion of faith in one God. But some Christians were ready to believe and propogate all kinds of false stories about Islam which abolished 'libidinour courts' by prohibiting a coholism and prostitution. The idea of creating an ideal Commonwealth is seen in Plato's Republic and in the minds of many other great thinkers. But only Prophet Mohammed (peace on him) could establish a real state that was not utopian. Papacy was an uttre failure that could not reconcile religion human nature and reason. Indeed the very cities that produced greater number of Monks were the same cities that fostered most flagrent prostitution the clandeshine perfidy of the ecclesi arts was a known secret. Prof. Dover Wilson says shakespeare uses the word 'nunnery' in Hamlet as a cant term for a house of ill fame. With all these filth and debanchery on their side the westerness blame Islam as 'filthy' and its asectic court libidinous.

Amidst all these out rageous misrepresentations of Islam and its noble Prophet, there are, ofcourse, some silverlinings of fair estimations by impartial and unprejudiced western writers. Bernard Shaw was one among them. According to Shaw Prophet Mohammed is Pope and Caesar at the same time without their pride and Pomp; without the Pope's claims and authority and Caesar's throne and secpture. Shaw was very much influenced by Prophets noble leadings and simple life. Royster Pike, gives a rather fair estimation of Holy Quran in 'Hundred Great Books'. Again Martin Luther was scolded by an angry Bishop as Mohammadan dog' because that great man was very much influenced by the Prophet's noble teachings. And I conclude with the words of Plagnt somerset Fry who in his exellent work 'Hundred great lives' laments "It would be a great mistake to under estimate the importance of Mohammad in the world history". □

The Train Journey

The trees that are close to me run farter;
I am pressing the round earth into a sheet.
The sun comes with me.
These parallel lines meet very often.

The telephone posts the distance, the ugly cottages, the catlle-spotted fields and an old pilgrim in vermition bent with age are all parts of one moving picture. The shepherd under the tree with his flocks is from the past
The flue at the edge of the horizon threatins him with huge scowling demous of black smoke.
How long can he sit under the tree?
How long can I relax here on my berth?

Noon, evening, night:
the journey is long,
Eating, drinking, joking:
the journey is short.

A beggar-woman with a kid is singing
a melancholy song in front of me:
I feel in my pocket
for a handkerechief .. and a few coins —
the best I can do·
This is a sad journey.

But now halfway,
I look forward to meeting my love
Waiting at My station.
Dreaming of Him
I close my eyes and drop off
while
the journey continues through noisy towns and quiet villages and long stretches of wartes in between.

P. P. S.

The White Rose

Flowers, Flowers,
The garden's treasures:
The tidy, the hyacinth.
The tulip, the primrose,
Wave their heads,
And bid me welcome.

Among the blooms,
I came to the Rose,
And held her close:
I love her so.
The garden's glee;
She is so shy.
The Love of Spring:
She is so pure,

The Dream of the Earth
The White White Rose.

SANTI O.

THE WITHERING STATE

THE land of Kerala, which had long been decorated with greenery, abundant in food grains, pepper coconuts and various other products, very advanced in political, cultural and religious spheres, now seems to be becoming a desert due to droughts and the perversions of man. For the first time, villagers and towns folk alike had a bitter taste of dryness. People fought one another to posses the little drinking water supplied under Government auspices; some families had to go without even that because of their inability to influence the politicians.

What sin have we committed for this kind of merciless punishment by nature? Even in tne monsoon season farmers long for a drop of rain. Their hearts too wither at the sight of their barren lands. Schools and colleges had the summer vacation very early and reopened very late due to drought. Hydro-electric projects were affected; the state remained in darkness most of the time.

In many other cases we have had to stretch our begging hands before the Central Govt: How long will we depend upon the centre ? And the real dryness is yet to come.

What is the reason for this kind of drought? Scientists may not all agree that deforestation causes it. The relation between rain and forests is still a matter of controversy among them. However the general assumption that the forest is essential for rain cannot be ignored. If the authorities remain silent witness to the deforestation we will have to meet the horrible sequences. Large scale cutting of trees must be checked. For this the educated youth must organise, because it is their duty to make the ignorant politicians - especially the Ministers - understand.

It is praiseworthy that the Govt. has formed a new scheme named 'Social Forestry'. At present, however, this programme is restricted in scope. The public must be made aware of the need for afforestation. Every citizen must be involved in such activities. Cutting down trees and seedlings for limited and temporary gains is the modern way of killing the gold-laying goose.

The status of trees in human life is beyond description. The Vedas, scriptures and myths all contain references to gardens, forests and trees as sacred and divine. Stories of Sri Budha, Sri Rama etc. are closely related to the jungle. Even now there are many who take refuge from the madding world in the wilderness of forests and jungles.

All the beauties of nature have almost vanished. This is due to the intrusion of man. Our precious wealth in jungles has disappeared. The loss of a particular type of animals and some rare medicinal plants is irreparable. In addition to these facts deforestation causes soil erosion. Soil hither to shaded by trees will be exposed to more radiation and wind. Increased radiation will cause high day temperatures

P. A. ABDULLA, VELIYAMBRA

and low night temperatures. Under these extreme temparature conditions larger soil particles will disintegrate. High day temparature will cause a break down of humus with consequent biotic changes which may result in a deterioration of soil quality. These facts will transform Kerala in to another Rajasthan.

So society must arise against deforestation. Even the grass and the little herbs we come across on the way are to be loved and respected. We are much obliged to the trees that release oxygen which keeps us alive.

Therefore let us take a firm stand against the destruction of trees.

Let us arise, awake, and stop not till the pristine state of our State is regained. □

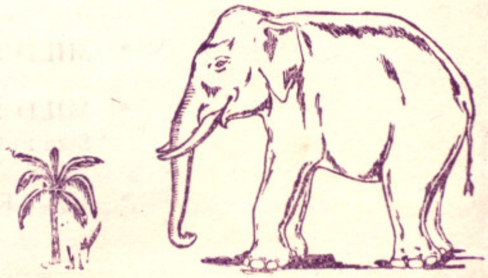

THREE THINGS

Three things to respect;
Old-age, Religion and I aw

Three things to love;
Purity, Honesty and Hard work,

Three things to admire;
Beauty, Intellect and character

Three things to cultivate;
Courage, Cheerfulness and Contenment.

Three things to maintain;
Promise, Friendship and affection.

Three things to avoid;
Smoking, Drinking and Gambling,

Three things to control;
Tongue, Temper and Temptation.

Three things to watch;
Speech, Behaviour and action.

Three things to prevent;
Laziness, Falseood and Slang.

P. KUNHI

to my colleagues and students

THE Farook College has many distinguishing features, among them its humblest origin and speediest growth. The idea of a college to be established in Malabar for the uplift of the Moplahs was conceived only in 1947, but the infant was born as a first-grade college within months on 12th August 19 8 under the loving care of the world famous gynecologist, Dr A. Lakshmanaswami Mudaliar, who was then the Vice-Chancellor of the Madras University. Started in a residential house at Chungam with only 32 students and 5 members on the staff, its survival surprised all, because most people had felt that it would have an infantile death. More astonishing was its rapid progress which made the Minister for Education of Madras, Sri K. Madhava Menon exclaim that it was 'Aladin's wonderful lamp'. This was in 1951 when he came to the College along with the Chief Minister Sri. Kumaraswamy Raja. The Late K M. Seethi Sahib who was the First Secretary of the College Managing Committee wrote in 1951, "Looking back to the History of the College, the dramatic suddenness with which it sprang into existence and attained its present stature within a remarkable short time, my heart is full with reverential gratitude to that All Merciful God who made it possible for us to have such an institution". (Article reprinted in the Silver Jubilee Souvenir of the College). The Late Sri T. C. Sankara Menon who was the Principal of the Govt. College, Chittur and member of the first University Inspection Commission of 1947 wrote in 1951, "Many kinds of development are possible on the campus. In the light of the past, contemplating on the future, I visualise the time of the Golden Jubilee of the College, a pretty academic township here, spreading farther and farther the divine ideals of goodwill and brotherhood among mankind". (Reprinted in the Silver Jubilee Souvenir of the College).

The progress of the College had been rapid, steady and continuous. For those who knew the persons working for the College, their desire, their outlook their devotion to God and the spirit with which they have been working, there is sufficient reason to believe that the progress was but natural. One of the oldest members of the Committee who passed away in June 1981, while he had been spending this last days in a nursing home in Calicut, had frequen spells of aggravation; after one such spell, he distributed some amounts of money and some valuables to his near relations and gave a good amount to the doctor, a person closely connected like him with the College, saying that it was to be given to Farook College building fund for the construction that was going on. A Godfearing man in his deathbed would spend only for what would earn him the pleasure of God and reward in After-life. This incident is illustrative of the spirit with which this great institution is built. This spirit is there behind its greatness as well as progress.

The name given to the College and the motto adopted for it reflect this spirit. It is named 'Farook' after the great Caliph Ummer, who was called Farook for his sense of justice and spirit of equality. There are many incidents in his history illustrating his qualities. His order that the slave whom his son, a venerable man. had beaten should beat his son in turn, and his sharing the camel with his slave while going to Jerusalem to sign a treaty as the Caliph, are examples. (The second incident was referred to by Dr. B. Ramakrishna Rao, Governor of Kerala at a function in the College— see Silver Jubilee Souvenir.)

PROF. V. MUHAMED

The motto of the college is 'Ora et Labora' — 'pray and work'. This again is the course of all pious people. The words of Dr. J. H. Bridges in his "Discourses on Positive Religion" throw light on this. "Islam, then, or in the British tongue, devotion — the devotion of our life to the Highest, the bringing of our will into accord with Supreme Will: this is the word that sums up the lives of pious men in every age and every country. They have framed for themselves an ideal, a model, a pattern of what their life

should be. They have done their utmost to make that ideal a reality. In other words, they have prayed and they have worked." (Silver Jubilee Souvenir)

The members of the staff and the students of the first few years had imbibed this spirit and some of my colleagues and myself used to have this spirit strengthened through the late Moulavi Abussabah Ahamed Ali Sahib. This institution of secular education could develop in the early years a strong spiritual inside and many noble traditions got themselves established here. The spirit of humble subservience to the Sovereign God, brotherhood of man, goodwill, fraternity and love of peace: all these became the characteristics of the campus atmosphere. The Management, the teaching and the non-teaching staff and the students – all discharged their duties to enable all concerned to reap the benefits of the traits of 'al Farook' and the fruits of 'Ora et Labora'. The traditions, established in the beginning are being maintained by the succeeding generations.

I had the fortune to work in this great institution as a teacher for 35 years from the day of its starting till my retirement at the age of 55 on 38-·-83 and to maintain intimate contact with the students of all these years to their advantage and to my gain. The last four years of my service had been as Principal and I have worked along with the Management, the teaching and non-teaching staff and the students, all feeling that the College belongs to all of them It is gratifying that I could hand over charge of the institution to one of its alumni, who had been my stud also. I have worked hoping for reward from G and I thank Him for having enabled me to work much. I thank my colleagues and my students all the personal consideration they have shown to particularly in the last two years of my service w I had been handicapped with ill health. Words c not express my gratitude to them in full. I only st the fact that I had been as happy in the College as the midst of the members of my family.

This institution has to enable the staff, the s dents and the general public to reap the desi benefits out of it. The sovereignty of God and brotherhood of man have to be accepted unreserve The vast resources provided in nature by its Ma have to be understood for their utility as well as the philosophy behind them. The culture that i lead mankind to a peaceful life on earth has to imbibed. This institution is a fertile field for these. The members of the staff are the loving a painstaking guardians and guides of the studen devoted to their welfare. The students are the you ger generation of this big family, collecting inform tion, increasing knowledge, expanding the horizons their vision, and developing their personalities phy cally, mentally and spiritually.

I wish the members of this family godspe in their path and pray to Almighty God for H Blessings.